

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla dr. Bíróné dr. Farkas Klára ügyvéd által és Kozma János polgármester által képviselt **I. r., II. r., III. r. felpereseknek** dr. Horváth Antal ügyvéd és "A" Rt. által képviselt **"B" Kft. I. r.,** dr. Bárdos László ügyvéd által képviselt **II. r. alperesek** ellen 15.419.784.- forint és járulékai megfizetése iránt indított perében a Zala Megyei Bíróság 2008. január 17. napján kelt, 4.P.21.090/2007/12. számú részítéletével szemben az I-III. r. felperesek által 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú részítélet fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. felperest 240.000. (Kettőszáznegyvenezer) Ft, a II. r. felperest 8.400. (Nyolcezer-négyszáz) Ft, a II. r. felperest 9.000. (Kilencezer) Ft másodfokú perköltség 15 napon belüli II. r. alperes részére történő megfizetésére.

Ez ellen a részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperesek, és a II.r. alperes között 2000. április 19. napján koncessziós szerződés jött létre a felperesek ivóvíz szolgáltató közműveinek, valamint a **"Helység"1-i** szennyvízcsatorna-hálózat és műtárgyainak, továbbá a központi biológiai szennyvíztelep koncessziós üzemeltetésére a 2000. május 1. napjától a 2004. december 31. napjáig tartó határozott időtartamra. A koncessziós tevékenység folytatására a II.r. alperes a 2000. április 20. napján kelt alapító okirattal az I.r. alperest hozta létre, melyet a cégbíróság 2000. július 24. napján jegyzett be a cégnyilvántartásba. A szennyvízcsatorna hálózat üzemeltetése tekintetében 2003. április 17. napján módosított koncessziós szerződések szerint az I.r. alperes a közművek koncessziós üzemeltetéséért a felpereseknek negyedévente koncessziós díjat tartozott fizetni, melynek alapja a fogyasztók által igénybe vett víz- és szennyvízszolgáltatás m³-re volt. Az I.r. alperes 2002-től a koncessziós díjat a felpereseknek nem fizette meg, bár a koncessziós díjat - a fogyasztóknak számlázott közüzemi díjakban - a fogyasztóktól

beszedte. Az I.r. alperes fizetéseképtelenné vált, felszámolását a megyei bíróság 2005. január 4.-i kezdődőponttal rendelte el.

Módosított keresetében az I.r. felperes 16.632.413.- Ft, a II.r. felperes 447.223.- Ft és a III.r. felperes pedig 479.185.- Ft koncessziós díj, valamint azok késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni a koncessziós társaság I.r. alperest, valamint az azt egyszemélyes tulajdonosként alapító II.r. alperest egyetemlegesen. A felperesek a II.r. alperes felelősségét a közvetlen irányítása alatt lévő, ellenőrzött társaság I.r. alperes tartozásáért a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény /Gt.II./ 296. § (1), (3) bekezdésére alapították. Érvelésük szerint - függetlenül attól, hogy a koncessziós működtetésre a II.r. alperes az I.r. alperest hozta létre - a II.r. alperes maradt a koncesszió jogosultja, illetve kötelezettje is, melyet alátámaszt, hogy a koncessziós szerződés 2003. árpilis 17.-i módosítását a II.r. alperes is aláírta. A kizárólagos tag II.r. alperes az ellenőrzött I.r. alperes társaságra tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott, melynek következményeként az a koncessziós díjakat a felpereseknek nem tudta kiegyenlíteni. A II.r. alperes üzletpolitikája azért volt hátrányos az I.r. alperesre, mert minden előzmény és körülmény nélkül kezdett bele egy általa soha nem végzett új tevékenységbe, melynek végzéséhez más alvállalkozókat igénybe véve az átlagosnál több költsége merült fel. Azt állította, hogy a II.r. alperes az I.r. alperes alapításánál kevés - 3.000.000 Ft-os - indulótőkét szolgáltatott, és a működés során sem biztosította az önálló és pénzügyileg stabil működés feltételeit. Az I.r. alperes saját tárgyi eszközökkel nem rendelkezett, azokat - magas díjért - a II.r. alperestől bérelte. A II.r. alperes a koncesszió köteles közműszolgáltatásra egy nagyobb beruházási munka felperesektől elnyerése érdekében pályázott, majd miután azon nem nyert, a közmű üzemeltetés érdektelen lett a számára. A felperesek álláspontja szerint az I.r. alperes veszteségei kialakulásában nem játszott szerepet a felperes önkormányzatok hatósági ármegállapítása, azt az I.r. alperes tevékenységének magas költségei okozták.

Az I.r. alperes a kereset jogalapját, illetve összegét nem vitatta, azonban ellenkövetésként - 14.899.793 Ft erejéig - beszámítási kifogást terjesztett elő. Beszámítási kifogásában 2.431.904 Ft-ot a felperesek lejárt ivóvíz- és szennyvízdíj tartozása jogcímén követelt. Az ezt meghaladó összeget pedig díjmegállapítási javaslatai el nem fogadása, a tervezett fogyasztás csökkenése miatti többletköltsége, illetve az általa végzett rekonstrukciós, beruházási költségek alapján. Bejelentette, hogy a felperesek keresettel érvényesített igényüket az I.r. alperes felszámolása során a felszámolónak bejelentették, azonban az I.r. alperes felszámolási vagyona még a felszámolás költségeit sem fedezi, ezért kérte a megyei bíróságot az egyszerűsített felszámolás elrendelésére.

A II.r. alperes ellenkérelmében a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását indítványozta. Elsődlegesen arra mutatott rá, hogy a koncessziós társaság I.r. alperes létrehozásával a koncessziós szerződésekből eredő jogok és kötelezettségek az I.r. alperest terhelik, így a koncessziós díjjal a II.r. alperes az I.r. alperessel egyetemlegesen nem tartozhat. Vitatta, hogy a Gt.II. 296. §-a alapján a konszernjogi felelősége megállapítható lenne, tekintve, hogy a felperesek a Gt.II. 296. § /1/ bekezdése alkalmazásának feltételeit nem bizonyították. Az I.r. alperes veszteségét ugyanis nem a II.r. alperes - felperesek által hátrányosnak állított - üzletpolitikája, hanem a II.r. alperesen kívül álló okok okozták. Így a

felperesi önkormányzatok azon magatartása, hogy egyik üzleti évben sem fogadták el az I.r. alperes közüzemi díjjavaslatát, a képviselőtestületek által megállapított díjak pedig nem biztosították a koncessziós előszerződésben meghatározott 6%-os nyereséget. Másrészt az I.r. alperes legnagyobb fogyasztója milliós közüzemi díj tartozás hátrahagyásával jogutód nélkül szűnt meg. Ezért nem állapítható meg az uralkodó társaságnak a bírói gyakorlat (EBH 2004.1038.) által megkövetelt veszteség kialakulásához vezető szándékos, vagy súlyosan gondatlan magatartása. Vitatta, hogy kellő körültekintés és szakmai tapasztalat hiányában pályázott volna a koncesszióköteles tevékenységre, ugyanis 15 éve kivitelez olyan rendszereket, mint amelyek koncessziós üzemeltetését a felperesek által kiírt pályázaton vállalta.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott részítéletével az I.r. alperest kötelezte az I.r. felperes javára 14.502.695 Ft, a II.r. felperes javára 437.904 Ft, míg a III.r. felperes javára 479.185 Ft koncessziós díj, valamint azok késedelmi kamatai, és perköltség megfizetésére, míg a keresetet a II.r. alperessel szemben elutasította. Egyben kötelezte a felpereseket a II.r. alperes javára perköltség fizetésére, illetve rendelkezett a felperesek által le nem rótt kereseti illeték viseléséről.

A részítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság az I.r. alperest - az I.r. - II.r. felperes által elismert víz- szennyvízdíj beszámított összegével csökkentett - koncessziós díjban és járulékaiban marasztalta részítéletével, míg elkülönítette az I.r. alperes beszámítási kifogásával érvényesített további ellenkövetelések, valamint a felperesek 2.000.000.-Ft „biztosíték” megfizetése iránti keresete tárgyalását.

Az elsőfokú bíróság a részítéletben határozott a felperesek II.r. alperessel szemben előterjesztett keresetéről is, azt alaptalannak találva. Elsőként arra mutatott rá, hogy a koncesszióval kapcsolatos jogosultságok és kötelezettségek - a koncesszióról szóló 1991. évi XVI. törvény /Ktv./ 20. §-a alapján alapított - koncessziós társaságot illetik, illetve terhelik a Ktv. 23. § /1/ bekezdése szerint. Így a koncessziós díj fizetésére is az I.r. alperes kötelezhető.

Ezt követően az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy fennállnak-e a konszernjogi felelősség Gt.II. 296. § /3/ bekezdésében meghatározott feltételei. Úgy értékelte, hogy a felperesek a per során nem tettek eleget az arra vonatkozó bizonyítási kötelezettségüknek, hogy az uralkodó II.r. alperes az ellenőrzött I.r. alperesre hátrányos üzletpolitikát folytatott, melynek következményeként került veszélybe az I.r. alperes kötelezettségeinek teljesítése. Értékelte az elsőfokú eljárás során kirendelt igazságügyi könyvszakértő véleményét, amely megállapította, hogy az I.r. alperes alapításakor a zavartalan finanszírozásához szükséges tőkével nem rendelkezett, illetve a javasolt közműdíjak felperesek általi elfogadása esetén sem lett volna bizonyos az I.r. alperes veszteségének elkerülése. A szakvélemény ezen megállapításaiból azonban az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem volt levonható olyan következtetés, hogy a II.r. alperes szándékos, avagy súlyosan gondatlan magatartása vezetett volna az I.r. alperes veszteségei kialakulásához. Nem értékelte ilyennek a működéshez szükséges tárgyi eszközök II.r. alperesi bérbeadását, mivel nem volt olyan kétségtelen adat, mely szerint a bérleti díjak hátrányt okozóan magasak lettek volna. Az I.r. alperes megalapítása pedig egyszeri ténykedés volt, amely nem minősül üzletpolitika

„folytatásának”, az I.r. alperes veszteségét pedig objektív körülmények is okozták, amelyek kizárják a konszernjogi felelősség megállapíthatóságát.

A részítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést annak részbeni megváltoztatása és a II.r. alperes 15.419.784 Ft koncessziós díj és késedelmi kamatai - I.r. alperessel egyetemlegesen - marasztalása iránt.

Fellebbezésükben változatlanul fenntartották azon álláspontjukat, hogy a koncessziós társaság létrehozásától függetlenül a koncesszió jogosultja a II.r. alperes maradt, míg az I.r. alperes csak a koncessziós jog gyakorlását végezte.

Fellebbezési érvelésük szerint a II.r. alperes konszernjogi felelőssége megállapítható, mivel a II.r. alperes folyamatos és tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott az I.r. alperes létrehozása és az azt követő működése során. Vitatták, hogy az I.r. alperes veszteségeinek kialakulásához a felperesek képviselőtestületei által megállapított díjak vezettek volna, mivel az I.r. alperes a díjak megállapítását követően a felperesek felé olyan észrevételt, nyilatkozatot nem tett, hogy a megállapított díjak nem biztosítják számára az üzemeltetés költségeit, illetve a nyereséget. Idézték az elsőfokú eljárás során kirendelt szakértő véleményének egyes megállapításait, így azt, hogy az I.r. alperes tárgyi eszközzel nem rendelkezett, azokat a II.r. alperestől bérelte, az I.r. alperes veszteségei - az országos átlagár feletti közüzemi díjakra figyelemmel - a „költségoldalon” keletkeztek, valamint azt, hogy az I.r. alperes a II.r. alperessel a tulajdonosi viszonyon felüli gazdasági kapcsolatban is volt. Értékelésük szerint a II.r. alperes az I.r. alperes alapításakor nem teremtette meg az önálló és pénzügyileg stabil működés feltételeit. Álláspontjuk szerint a II.r. alperes a koncessziós pályázaton csak azért indult, hogy a térségben az önkormányzati beruházások során előnyösebb pozícióban kerüljön a jövőben, majd miután 2003-ban nem nyert el egy 1 milliárd Ft feletti beruházási pályázatot nem tett semmit az I.r. alperes gazdasági érdekeinek érvényesítése érdekében. A hátrányos üzletpolitika a II.r. alperes mulasztásaival valósult meg, mivel nem jelezte a felpereseknek, hogy a megállapított közüzemi díjak nem fedezik az I.r. alperes működtetésének költségeit, illetve nem mondta fel a koncessziós szerződést, de nem tett semmit az I.r. alperes pénzügyi helyzetének stabilizálására sem. A felperesek nyilvánvalónak nevezték, hogy a koncessziós díjat az I.r. alperes azért nem fizette meg, mert a felszámolás útján történő megszüntetésnél arra úgysem lenne fedezete.

A II. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú részítélet helybenhagyását, valamint a felperesek perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy a koncessziós szerződésből fakadó jogok és kötelezettségek az I. r. alperes megalapításával az I. r. alperesre, mint koncessziós társaságra szálltak át. Nem felel meg a valóságnak, hogy I. r. alperes soha nem jelezte a felpereseknek a felperesek által megállapított vízdíjakkal kapcsolatos kifogásait. Hivatkozott ebben a körben az I. r. alperes 2003. december 15. napján kelt levelére, valamint **Helység 1** Város Önkormányzat 2001. november 26. napi képviselőtestületi ülésről készült jegyzőkönyvben szereplő "C" nyilatkozatára. Iratellenes az a felperesi állítás is, mely szerint az I. r. alperes nem kifogásolta, hogy kevesebb lett a fogyasztó és a szennyvíz mennyiség. Álláspontja szerint a szakértői vélemény a felperesi keresetnek a II. r. alperessel szembeni megalapozására nem alkalmas, a kereset ugyanis a II. r. alperes irányában jogalap

hiányában megalapozatlan, mivel a felperesek az eljárás során nem bizonyították az 1997. évi CXIV. Törvény 296. § (1) bekezdése szerinti konszernjogi felelősség négy konjuktív feltételének fennállását. Az I. r. alperesnél keletkezett veszteség nem az uralkodó tag befolyásoló magatartására vezethető vissza, hanem az alpereseken kívül álló objektív körülményekre, mégpedig a felperesi önkormányzatok magatartására.

Az ítéletábra az elsőfokú részítéletet a Pp.253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között felülbírálván megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont érdemi döntése is helyes, azonban a jogi indokolása az alábbiakkal kiegészítésre szorul.

Az ítéletábra nem osztja azt a felperesi álláspontot, mely szerint a koncessziós szerződés alanya - függetlenül a koncessziós társaság létrehozásától - a II. r. alperes maradt. A Ktv. 20. § (1) bekezdése értelmében a koncesszió köteles tevékenység folytatására alapított belföldi székhelyű gazdasági társaság a koncessziós szerződésből eredő jogok és kötelezettségek egyedüli alanya. Sajátos jellegzetessége ugyanis a koncessziós szerződésnek, hogy a törvény erejénél fogva a koncesszió jogosultjának személyében alanyváltozás következik be, hiszen a koncesszióval kapcsolatos jogosultságok nem a pályázat nyertesét, hanem az általa alapított koncessziós társaságot illetik meg (BDT 2003.750.). Az elsőfokú bíróság helyes állásfoglalása szerint tehát nincs lehetőség arra, hogy a koncessziós szerződésből eredő kötelezettségek alapján keletkező igényt a felperesek közvetlenül a II. r. alperessel, vagy a II. r. és I. r. alperessel szemben egyetemlegesen érvényesítsék kizárólag azon az alapon, hogy a koncessziós pályázat nyertese a II. r. alperes volt.

A II. r. alperes - I. r. alperessel - egyetemleges kötelezését a felperesek másodlagos hivatkozásuk szerint arra alapították, hogy a II. r. alperes konszernjogi felelősséggel tartozik. Ennek jogalapjaként az első fokú eljárás során egyaránt hivatkoztak Gt.II. 296. § (1) bekezdésére, valamint a (3) bekezdésére. Ezt a másodfokú tárgyaláson annyiban pontosította a felperesek képviselője, hogy elsődlegesen a Gt.II. 296. § (1) bekezdésére, másodlagosan a (3) bekezdésére alapozza keresetének jogalapját.

Előzetesen rámutat az ítéletábra, hogy a konszernjogi felelősség Gt. II. 296. § (1) és (3) bekezdésében szabályozott esetei között a felperes által bizonyítandó tényeken túl további lényeges különbség állapítható meg. A Gt. II. 296. § (3) bekezdés alapján ugyanis csak megállapítási kereset előterjesztésére van mód, hiszen ebben az esetben legfeljebb feltételezhető, hogy a hitelezői igények nem nyernek kielégítést, mivel az ellenőrzött társaság kötelezettségeinek teljesítését az uralkodó tag tartósan hátrányos üzletpolitikája csupán jelentősen veszélyezteti. Ezen (3) bekezdés alapján a kereset előterjesztésére addig kerülhet sor, ameddig a veszélyhelyzet nem vált bizonyossá -, vagyis a felszámolási eljárás megindítására nem került sor.

A Gt. II. 296. § (1) bekezdése szerinti jogérvényesítés azonban nem feltétlenül megállapítási kereset. Abban az esetben, amikor a keresetlevél benyújtásakor még nem állapítható meg

egyértelműen, hogy a felperes mint hitelező az ellenőrzött társaság vagyonából kielégítéshez jut-e vagy sem, illetve milyen mértékben, a hitelező kizárólag megállapítás iránti keresetet is előterjeszthet, de annak sincs akadálya, hogy az uralkodó tag mögöttes, feltételes marasztalását kérje. Amennyiben viszont a felszámolás olyan stádiumba jut, hogy egyértelműen megállapítható, nincs reális lehetősége a hitelezői követelés kielégítésére, úgy ezen időponttól - figyelemmel a Pp.123.§-a II. fordulatra - már marasztalásra irányuló keresetet kell a hitelezőnek előterjesztenie (Legfelsőbb Bíróság Gfv.X.30.117/2006/2.). Így ez utóbbi esetben, ha a bíróság megállapítja a törvényi tényállási feltételek fennálltát (a közvetlen marasztalás jogalapját), akkor a felelősségátvitel folytán a lejárt tartozásokért a mögöttesen felelős áll helyt. (BDT.2006.1500.)

Jelen esetben viszont a keresetlevél benyújtását követően rövid idővel (2005. január 4.-én) az I.r. alperes felszámolását elrendelték, így a Gt.II.296.§ (3) bekezdése alapján megállapítási kereset már nem volt előterjeszthető, illetve fenntartható. Továbbá az I. r. alperes felszámolójának nyilatkozata alapján egyértelműen megállapítható, hogy az I. r. alperes a felszámolási eljárás befejezéséhez szükséges vagyonnal sem rendelkezik, mely tény szintén a Gt. II. 296. § (1) bekezdésére alapított - marasztalási - igény érvényesítését tette csak lehetővé.

A rendelkezésre álló adatok alapján ugyan nem állapítható meg, hogy a felperesek keresetükben milyen jogi megfontolásból jelölték meg mind a Gt. II. 296. § (1), mind a (3) bekezdését, viszont a jogcím - részbeni - téves megjelölése nem akadályozta a keresetben előadott tények alapjául szolgáló jogviszony elbírálását (Pp.3.§ (2) bekezdés), melynek viszont a helyes jogcím (Gt.II. 296.§ (1) bekezdés) alapján kellett történnie. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére csupán a 296.§ (3) bekezdése rendelkezéseivel kapcsolatban fejtette ki - az egyébként helyes - álláspontját, amely értelemszerűen nem akadályozta az elsőfokú határozat érdemi felülbírlását.

A Gt. II. 296. § (1) bekezdése szerint, ha az ellenőrzött társaság az uralkodó tag legalább többségi irányítást biztosító befolyása következtében tartósan hátrányos üzletpolitikát folytat és ennek következtében az ellenőrzött társaság felszámolása esetén az ellenőrzött társaság vagyona a hitelezők kielégítésére nem nyújt fedezetet, a hitelező felszámolási eljárás során benyújtott keresete alapján a bíróság megállapíthatja az uralkodó tag korlátlan és teljes felelősségét az ellenőrzött társaság tartozásaiért.

A Gt. II. 296. § (1) bekezdése szerinti konszernjogi felelősség megállapításának 4 feltétele van. Ezen feltételek bizonyítása a felperest terheli. Igazolni kell ebben a körben, hogy a befolyással rendelkező tartósan hátrányos üzletpolitikát folytatott, az ellenőrzött társaság felszámolása elrendelésre került, a társaság fizetéseképtelenné válása okozati összefüggésben áll az uralkodó tag vállalatirányítási gyakorlatával, és az ellenőrzött társaság vagyona a felszámolási eljárásban előterjesztett, a felszámoló által visszaigazolt vagy a felszámoló bíróság által jogszerűnek és összecszerűségében is alaposnak ítélt hitelezői igények kielégítésére nem nyújt fedezetet (EBH.2004.1038, BH.2008.91, BDT 2006.1500.).

A rendelkezésre álló adatok alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a II. r. alperes által folytatott üzletpolitika nem minősül olyan tartósan hátrányos üzletpolitikának, mely a konszernjogi felelősséget megalapozná. A tartósan hátrányos üzletpolitika fennállását az elsőfokú bíróság - ugyan a Gt. II. 296. § (3) bekezdésével összefüggésben - maga is vizsgálta, az ítéletábra az erre tekintettel kifejtett indokolásával teljes egészében egyetért, az ott írtak helytállóak a Gt.II. 296.§ (1) bekezdésén alapuló perlés esetén is.

Kiemeli ezeken túl az ítéletábra, hogy üzletpolitikának az a hosszabb távú gazdasági-pénzügyi program, gazdaságpolitikai-piaci cél, koncepció megfogalmazása minősül, amely akkor hátrányos az ellenőrzött társaságra, ha - szándékosan, vagy súlyosan gondatlanul - nem az ellenőrzött társaság érdekeit szolgálja, és összefüggésben áll a felszámolási eljáráshoz vezető veszteséggel.

Önmagában viszont az a - az elsőfokú eljárás során kirendelt szakértő által megállapított - tény, hogy a II. r. alperes az I. r. alperesi társaságot a törvény szerinti minimum tőkével alapította, eszközöket a tulajdonába nem adott, a veszteséges években a tőkepótlást elmulasztotta, és a követelések vagyoni fedezetét nem biztosította, nem minősül a fentiek szerinti hátrányos üzletpolitikának. Mindez ugyanis fakadhatott abból a körülményből, hogy az I.r. alperest a II. r. alperes a korlátozott idejű koncessziós működésre alapította, kiadásait pedig a fogyasztóktól származó állandó bevételhez igazította.

A Gt. II. 296. § (1) bekezdése szerinti konszernjogi felelősség megállapításához szükséges 4 feltétel konjuktív, azaz egy feltétel megvalósulásának hiányában - akár a többi fennállása esetében is - annak megállapítására nincs mód, ezért a II. r. alperes konszernjogi felelőssége nem állapítható meg.

A kifejtettetekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a fentebb leírt indokolásbeli kiegészítésekkel helybenhagyta.

A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért a felperesek a Pp.78.§. /1/ bekezdése alapján viselni tartoznak az alperes fellebbezési eljárás során felmerült - ügyvédi munkadíjból álló - másodfokú perköltségét, melynek összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§. /2/, /4/-/6/ bekezdései alapján az áfával növelten határozta meg. A le nem rótt fellebbezési illetéket az Itv.5.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Győr, 2008. november 5. napján

Dr. Szalai György sk.

Dr.Ferenczy Tamás sk.

Dr.Hammer Sándorsk
a tanács elnöke
előadó bíró
bíró

A kiadmány hiteléül
kiadó: